

Hồi thứ ba mươi một

Quê xưa lại thấy người phiêu bạt
Khách trồn sao kham ỷ nhớ thương

Thiết Ma Lặc càng nhìn càng thấy kỳ quái, không chỉ ngạc nhiên về kiếm pháp tinh diệu của họ, mà quan trọng hơn là vì không nhận ra sư môn của họ. Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Tiết Tung, Nhiếp Phong thì mình đều đã từng giao thủ, kiếm pháp của Tiết Tung rất tầm thường, chuyện đó không nói, kiếm pháp của Nhiếp Phong thì tuy cao minh hơn rất nhiều, nhưng cũng còn kém xa kiếm pháp biến ảo kỳ lạ của hai cô gái nhỏ này, lộ số cũng khác hẳn. Xem ra kiếm pháp của họ hoàn toàn không phải do cha dạy cho”.

Lúc ấy Nhiếp Ân Nương và Tiết Hồng Tuyền đã giao đấu gần trăm chiêu, Tiết Hồng Tuyền đập theo phương vị cửu cung bát quái, ra sức tấn công, Nhiếp Ân Nương trầm tĩnh ứng phó, trong thủ có công, từng chiêu từng chiêu chém trả, vững vàng mau lẹ, xem ra công lực còn cao hơn Tiết Hồng Tuyền một bậc.

Thiết Ma Lặc đang nghĩ “Đứa nhỏ e là phải thua”, Tiết Hồng Tuyền đáng như cũng đã biết mình ắt phải thua, đột nhiên ra hiểm chiêu Xuất kỳ chế thắng điểm mũi bàn chân xuống đất một cái, thân hình tung lên lảng không đâm xuống, Thiết Ma Lặc chỉ cảm thấy chiêu Bạch viên thoán chi này đúng là một chiêu tinh diệu trong Viên công kiếm pháp, Thiết Ma Lặc đã thấy Không Không Nhi sử dụng qua. Năm ấy Đoàn Khuê Chương dưỡng y đã thất bại dưới chiêu này. Nhưng Tiết Hồng Tuyền sử dụng chiêu này không hoàn toàn giống với Không Không Nhi, Không Không Nhi thân hình bình thường phóng kiếm, còn nàng thì lảng không đâm xuống, phương vị và kiếm thế đều có chỗ thay đổi, có điều đều đạt tới mức tinh diệu cực điểm, quả thật có thể nói là hình thức khác nhau nhưng khéo léo như nhau.

Thiết Ma Lặc không kìm được cao giọng khen hay, trong tiếng khen, chỉ thấy Nhiếp Ân Nương hai chân rùn xuống, lưng ngửa ra sau, thanh mộc kiếm quét ra, nàng dùng công phu Thiết bản kiêu, hai chân như đóng đinh xuống đất, lưng cơ hồ nằm ngang, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyền đâm lướt qua mặt nàng, chỉ cách vài phân, nhát kiếm ấy của Nhiếp Ân Nương lại càng hiểm càng diệu hơn,

nhưng sau đó Thiết Ma Lặc nghĩ lại, cũng chỉ có chiêu ấy mới có thể đối phó được.

Chỉ nghe chát một tiếng, thanh mộc kiếm của Nhiếp Ẩn Nương phóng lên, thanh mộc kiếm của Tiết Hồng Tuyền chém xuống, hai kiếm giao nhau, sức xông tới của Tiết Hồng Tuyền mạnh hơn, Nhiếp Ẩn Nương thì nội lực cao hơn, hai thanh mộc kiếm đồng thời đều tung khỏi tay bay ra, hai cô gái nhỏ, cũng bật tiếng cười khanh khách kéo tay nhau đứng dậy.

Tiết Hồng Tuyền nói “Biểu thư, lại là muội thua rồi!”. Lúc ấy Thiết Ma Lặc mới nhìn thấy rõ, trên người Tiết Hồng Tuyền có bảy điểm vôi trắng, còn Nhiếp Ẩn Nương trên người chỉ có ba điểm, tức nói trong lúc họ giao đấu, Tiết Hồng Tuyền đã bị trúng bảy kiếm, còn Nhiếp Ẩn Nương chỉ bị trúng ba kiếm.

Nhiếp Ẩn Nương nói “Không, mới rồi muội có tiến bộ hơn lần trước, lần trước ta nhường ngươi ba chiêu, kết quả cũng giống như hôm nay, ngươi nhỏ hơn ta hai tuổi, qua hai năm nữa sẽ giỏi hơn ta”.

Tiết Hồng Tuyền nói “Chúng ta đừng tự mình bình phẩm, cứ thỉnh giáo vị Vương thúc thúc này thôi, xem có chỗ nào sử dụng không đúng, nếu thật sự đánh nhau với địch nhân, có hiệu quả gì không?”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Kiếm pháp của các ngươi đều cao minh hơn ta, đó là Hối đường người mù đấy”. Y nói dương nhiên cũng có chút khiêm tốn, có điều cũng là nói thật, nếu chỉ luận về kiếm thuật, Thiết Ma Lặc cũng chưa chắc đã hơn họ.

Hai cô gái nhỏ đời nào chịu, đang còn lằng nhằng, chợt nghe có người gọi “Tuyền cô nương, người nên về nhà thôi!”, rồi một người đàn bà ăn mặc lối bảo mẫu bước tới.

Người đàn bà này tướng mạo vô cùng đáng sợ, trên mặt có hai vết sẹo giao nhau, trên trán lại có mấy vết sẹo, mi mắt cuốn lên xẻ ra mấy vết, trên mặt tựa hồ không có chút máu nào, nhưng tuy thế lại hoàn toàn không gây ra cảm giác đáng ghét, thậm chí nhìn thêm lần nữa lại cảm giác nàng có một phong vận tự nhiên, kẻ tầm thường không thể sánh được. Phong thái của nàng đỉnh đặc, cử chỉ đoan trang, dáng vẻ thuốt tha, tuy tóc trên đầu đã điểm bạc nhưng có thể đoán định rằng lúc còn trẻ, trước khi dung mạo bị phá hủy, nhất định là một mỹ nhân xuất thân từ danh môn lệnh tộc.

Thiết Ma lặc vừa nhìn thấy, không tìm được trong lòng rung động, vừa đau xót vừa mừng rỡ, nghĩ thầm “Đây nhất định là Lư phu nhân, đáng tiếc bà vì bảo toàn trinh tiết mà tự hủy dung mạo, suốt mười năm nay không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ”.
Quả nhiên lại nghe Tiết Hồng Tuyền kêu lên Lư ma ma, con đang chơi đùa tới lúc cao hứng, con chưa muốn về đâu”. Tiếng “Lư ma ma” ấy chứng tỏ Thiết Ma Lặc đoán không sai. Lư phu nhân dịu dàng nói “Người đã chơi suốt nửa ngày rồi, người xem quần áo người đều ướt mồ hôi rồi kìa, có phải vừa luyện kiếm xong không? Người chịu đựng tâm luyện kiếm, ta rất vui, nhưng ra nhiều mồ hôi quá thì phải về thay áo. Nếu người bị bệnh gì thì làm sao”, tình cảm thăm thiết đối với Tiết Hồng Tuyền tràn trề trong câu nói. Thiết Ma Lặc lại không tìm được trong lòng rung động, nghĩ thầm “Phải rồi, Tiết Hồng Tuyền nhất định là con gái của bà ta. Chắc vợ chồng Tiết Tung thấy đứa con gái này đáng yêu, nhận làm con họ, mà bảo mẹ ruột cô ta làm bảo mẫu, không cho bà ta bộc lộ thân phận”.

Tiết Hồng Tuyền chầu chầu môi nói “Lư ma ma, người về trước đi con không mắc bệnh đâu, mắc bệnh cũng không trách người mà. Người không biết, hôm nay có một vị Vương thúc thúc tới, bản lĩnh của thúc ấy rất cao cường, bọn con đang muốn xin thúc ấy chỉ bảo kiếm pháp đây. Vương thúc thúc, người đeo trường kiếm, nhất định là hiểu kiếm pháp, vậy múa vài chiêu cho bọn cháu xem được không?”. Nàng như con cá từ bên hông người Lư phu nhân lách ra, lại tới kéo kéo Thiết Ma Lặc.

Lư phu nhân nhìn Thiết Ma Lặc một cái, nàng không biết Thiết Ma Lặc là ai, nhất thời không tiện nói chuyện, muốn nhờ vị Vương thúc thúc này khuyên giúp mình, nhưng Thiết Ma Lặc đã tuốt kiếm ra, nói “Cũng được, chỉ dạy các người ta không dám, nhưng chúng ta có thể giúp nhau luyện tập”.

Hai cô gái nhỏ vỗ tay kêu lên “Hay lắm, để bọn cháu xem thử kiếm pháp của người, đó là chuyện mong mà còn chưa được”. Lư phu nhân đang nghĩ thầm “Ông khách này thật không thông tình đạt lý”, chợt nghe Thiết Ma Lặc búng thanh kiếm ngâm nga “Bảo kiếm muốn rời vỏ, Chém chết kẻ gian tà. Há vì thù oán nhỏ, Nửa đêm đâm người ta, Cho dù thân gãy nát, Cũng chẳng mềm lòng mà!”, thanh âm bi tráng, rất có khí khái hào sĩ Yên Triệu gõ kiếm bi ca.

Mấy câu thơ ấy là Đoàn Khuê Chương bình thời thích ngâm, năm xưa vào đêm y sắp đi giết An Lộc Sơn đã từng làm như Thiết Ma Lặc mới rồi, gõ kiếm ngâm nga.

Lư phu nhân nghe thấy, bất giác cả kinh, định thần nhìn Thiết Ma Lặc, không kìm được ứa hai hàng nước mắt, may mà Tiết Hồng Tuyền đang níu kéo Thiết Ma Lặc nên không phát giác ra.

Hai cô gái nhỏ nghe thấy rất kỳ quái, hỏi “Thúc thúc, là người đọc kiếm quyết à?”. Thiết Ma Lặc gật đầu bừa, Tiết Hồng Tuyền nói “Trong một hơi người đánh ra sáu chiêu sao?”. Nguyên là lúc nàng vừa học kiếm thuật, đều mỗi khi tập một chiêu thì trước tiên phải đọc một câu kiếm quyết. Tiết Hồng Tuyền nghe y đọc sáu câu, lại không rõ y nói cái gì nghĩ thầm “Kiếm quyết mà vị Vương thúc thúc này đọc giống hết bài thơ Lư má dạy mình đọc”.

Thiết Ma Lặc nói “Không sai, kiếm pháp này của ta không thể tách ra luyện từng chiêu từng chiêu, đoạn trước là ba mươi sáu chiêu, đoạn sau là hai mươi tám chiêu, đoạn trước cứ sáu chiêu thành một tiết, đoạn sau thì bảy chiêu thành một tiết”.

Tiết Hồng Tuyền vỗ tay cười nói “Kiếm quyết của người còn hay hơn kiếm quyết của bọn cháu, nhất định rất hay, mau mau luyện cho bọn cháu xem đi”.

Thiết Ma Lặc nói “Thì ta đang muốn luyện cho các người xem đây, nhưng con gái nhỏ cũng phải nghe lời người lớn, người cứ về thay áo đi, để Lư ma ma khỏi lo lắng”.

Tiết Hồng Tuyền sốt ruột muốn xem kiếm pháp của Thiết Ma Lặc, nũng nịu nói “Thay áo không gấp, chỉ là khi điệt nữ về nhà mẹ cháu sẽ không cho cháu quay lại. Bà nhất định nói hôm nay người chơi nhiều rồi, sáng mai hãy đi chơi”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Vậy thì sáng mai người lại tới, dù sao sáng mai ta cũng chưa rời khỏi đây”. Tiết Hồng Tuyền nói “Không được, nếu bây giờ người không luyện cho điệt nữ xem, thì tối nay cháu không ngủ được đấy”. Nhiếp Ẩn Nương nói “Ta có một cách, người chỉ thấp hơn ta một chút, quần áo năm trước của ta nhất định rất vừa với người, chúng ta vào phòng ta thay áo đi”.

Tiết Hồng Tuyền nói “Hay lắm, rốt lại là biểu thư người suy nghĩ rất chu đáo. Lư ma ma, người chờ con ở đây, con xem vị thúc thúc này biểu diễn kiếm thuật xong sẽ cùng về với người”. Lư phu nhân nói

“Mẹ người đang đợi người đấy!”. Tiết Hồng Tuyền nói “Thì người cứ bịa chuyện nói với bà, nói bây giờ vẫn chưa tìm thấy con lại không được sao? Vườn hoa rộng thế này, nếu bọn con không tập võ ở đây, thì vốn người cũng không dễ mà tìm ra bọn con được. Chúng ta ba người cùng nói như thế, sợ gì mà không qua mặt được?”. Lư phu nhân nói “A, người nghịch ngợm thật. Được, người cứ đi thay quần áo đi, thay cho mau rồi ra cho mau”.

Hai cô gái nhỏ đi xong, Lư phu nhân ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, nói “Xin tha lỗi cho bà già mạo muội, xin hỏi thiếu hiệp, mới rồi người đọc là thơ gì thế?”. Thiết Ma Lặc nói “Ta cũng không biết, ta chỉ nghe một người thường đọc, nghe nhiều lần mà thuộc thôi”.

Lư phu nhân nói “Người ấy hiện còn sống không?”. Thiết Ma Lặc nói “Y gặp rất nhiều tai nạn, nhưng chắc trời còn thương y thù lớn chưa trả nên ngấm ngấm phù hộ, lần nào gặp nạn cũng thoát được, biết đâu không bao lâu nữa y sẽ tới Trường An đấy”. Lư phu nhân buông lời thăm dò xong, đã không còn nghi ngờ gì Thiết Ma Lặc nữa, vội hỏi “Người là ai, người đã biết người ấy, tại sao cũng tới chỗ này?”.

Thiết Ma Lặc lúc ấy mới nói “Nói thật không giấu diếm, trưởng huynh của Đậu phu nhân nhà họ Đoàn là nghĩa phụ của ta, năm ấy ta và Đoàn đại hiệp lên tới Trường An, đại sát một trận trong phủ An tặc, đáng tiếc là ít không địch nổi nhiều, không cứu được tôn phu. Lư phu nhân giật nảy mình nói “Người là Thiết Ma Lặc à?”. Thiết Ma Lặc nói Đúng thế. Phu nhân, sao người lại biết tên ta?”. Lư phu nhân nói “Sau sự tình hôm ấy, Nhiếp Phong đã nói với ta. Tên của người thì về sau ta nghe ngóng được. Con người Nhiếp Phong tuy theo giặc nhưng còn biết thị phi. Ta cũng từng khuyên y mấy lần, chắc sớm muộn gì y cũng sẽ bỏ tối theo sáng thôi. Người đã biết được tầm tích của y, mới tới nhà y phải không?”. Thiết Ma Lặc nói “Đây cũng là một chuyện vừa khéo, chứ không phải có hẹn trước”. Lúc ấy bèn kể lại vắn tắt chuyện vừa khéo gặp được Nhiếp Phong.

Lư phu nhân nói “Nhiếp Phong tuy chịu che chở người, nhưng thành Trường An hiện nay đã là thiên hạ của An Lộc Sơn. Đầm rông hang cộp, rốt lại vẫn không phải là chốn yên thân, người cũng phải mau mau rời khỏi đây là hay”.

Thiết Ma Lặc nói “Ta tới đây chẳng qua mới một hôm, phu nhân, người ở giữa đầm rông hang cộp đã mười năm, tại sao không muốn ra

đi?”.

Lư phu nhân khẽ nhường mày, hạ giọng nói “Ma Lặc, người định cứu ta đi phải không Thiết Ma Lặc nói “Ta vốn có ý ấy nhưng ta đã hứa với Nhiếp Phong, không nỡ để y bị liên lụy. Ta là muốn chờ Đoàn đại hiệp tới, để dượng ấy cứu bà ra”.

Lư phu nhân vội nói “Người mau báo tin cho Đoàn Khuê Chương, bảo huynh ấy nhất thiết không được khinh cử vọng động. Hiện chưa phải lúc ta rời khỏi Tiết gia, nếu huynh ấy tới đây thì đối với ta chỉ có hại chứ không có lợi. Ta cũng quyết không theo huynh ấy rời khỏi chỗ này đâu”.

Thiết Ma Lặc không sao hiểu được, hỏi “Vì sao lại thế?”. Lư phu nhân nói “Theo như người thấy, triều đình muốn diệt An tặc thì dễ hay khó?”. Nàng không trả lời mà đột nhiên lại hỏi Thiết Ma Lặc một câu “ngoài đề”, Thiết Ma Lặc càng không sao hiểu được, sững sốt đáp “Trung nguyên rơi vào tay Di Địch, thế lực của An tặc đã vững. Muốn tiêu diệt y đâu phải chuyện dễ? Có điều may mà lòng dân đều căm hận quân giặc. Mất dân sẽ mất tất cả, giang sơn của An tặc rồi cũng không yên ổn, chỉ là sớm hay muộn mà thôi”.

Lư phu nhân nói “Ta ở lại sào huyệt của giặc, là để sớm tối thấy nhanh sự bại vong của An tặc thôi. Trước đây ta còn chỉ vì muốn trả thù nhà, nhưng bây giờ thì kiêm thêm cho việc trả thù cho nước. Người nghĩ xem ta làm sao rời khỏi nơi này được?”.

Lư phu nhân là một phụ nữ yếu ớt, nhưng nói mấy câu ấy lại khí khái bức người, khiến người ta rúng động. Thiết Ma Lặc đang định hỏi, Lư phu nhân đã nói “Không bao lâu Trường An ắt sẽ phát sinh bạo loạn, người nghe lời ta đi mau đi, bảo Khuê Chương nhất thiết đừng tới đây”.

Thiết Ma Lặc nói “Ta và Đoàn đại hiệp cũng hoàn toàn không có hẹn gặp nhau ở đây, chỉ là ta biết dượng ấy sẽ tới nên muốn ở đây chờ dượng ấy”.

Lư phu nhân nói “Thế thì hỏng bét. Chỉ mong huynh ấy tới càng muộn càng hay. Còn nữa, người muốn ở lại đây thì không được tùy tiện tìm ta. Nếu ta có việc cần người giúp đỡ sẽ bảo Hồng Tuyền báo tin cho người”.

Thiết Ma Lặc đang định hỏi chuyện gì sẽ phát sinh, và nàng định trả thù thế nào thì hai cô gái nhỏ đã nhảy nhót chạy ra.

Họ cùng lên tiếng “Thúc thúc, bọn ta chờ xem kiếm pháp của người đây”.

Thiết Ma Lặc chỉ đành nghe theo lời họ, rút kiếm ra cười nói “Các người đã nhất định muốn xem, thì ta chỉ đành khoe cái dỡ. nếu có chỗ nào không đúng, các người cũng chỉ cho ta”. Họ tuy là trẻ con, nhưng trong mắt Thiết Ma Lặc, đã coi họ như bậc hành gia, thật sự thi triển kiếm pháp từng chiêu từng thức hoàn toàn không dám hàm hồ.

Thiết Ma Lặc triển khai Long hình kiếm pháp tám tám sáu mươi tư chiêu, pho kiếm pháp này hoàn toàn theo đường lối dương cương, kiếm thế hùng kiện dị thường, sử dụng tới lúc mau lẹ, quả thật tiến như khỉ vượn chuyền cây, lui như rắn rồng phóng lẹ, tung lên như ứng cắt xông trời, rơi xuống như cọp dữ móp đất, biến hóa mau lẹ, không thể hình dung, không thể suy đoán, kiếm quang chớp chớp, kiếm khí tung hoành, trong vòng mấy trượng cát bay đá chạy?

Kiểm thuật của Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyền là theo lộ số lấy nhu khắc cương, sở trường về sự khinh linh mau lẹ, hoàn toàn khác với kiếm pháp của Thiết Ma Lặc lấy sự hùng kiện bức người, lộ số đôi bên khác nhau, nhưng đều là kiếm pháp thượng thặng. Theo Thiết Ma Lặc, thì kiếm pháp của họ vô cùng đẹp đẽ, còn theo họ, thì kiếm pháp của Thiết Ma Lặc cũng cực kỳ ưa nhìn! Nhưng họ không thể sánh được với Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc kiến văn rộng rãi, họ thì ngoài kiếm pháp mà bản thân học được còn chưa nhìn thấy kiếm pháp thượng thặng nào khác, nên càng nhìn tới mức mờ mắt mê lòng, như ngây như say. Thiết Ma Lặc vừa sử dụng xong chiêu cuối cùng Thần long bãi vĩ, chợt nghe một giọng nói trong như chuông bạc vang lên “Kiếm pháp hay lắm!”.

Giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, thanh trường kiếm vạch ra nửa vòng tròn, lập tức thu chiêu, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ đang đứng bên sân luyện võ, không phải Vương Yến Vũ thì là ai?

bốn mắt nhìn nhau, hai người đối mặt, đều cảm thấy nổi ngạc nhiên về sự gặp gỡ bất ngờ, trong chớp mắt ấy, dáng vẻ đôi bên đều có chút lúng túng, không biết nói thế nào thì tốt. Tiết Nhiếp hai cô gái nhỏ vỗ tay khen ngợi “Thúc thúc, kiếm thuật của người hay thật, người nghe đấy, không chỉ bọn ta khen ngợi mà cả Vương thư thư

cũng khen ngợi”.

Hai cô gái nhỏ rất thân thiết với Vương Yến Vũ, mỗi người một bên, kéo tay Vương Yến Vũ bước tới, vừa đi vừa nói “Vị ương thúc thúc này là khách mới tới, bản lĩnh rất cao cường, nhưng lại có chút không thành thật, lúc đầu thúc lúc còn nói không biết, cứ khách khí với bọn muội”.

Vương Yến Vũ định thần, cười nói “Người lớn làm sao giống trẻ con các người, các người biết một chút là khoe khoang âm lên, người lớn thì không như thế, đó không phải nói dối mà là khiêm nhường”, kể lại làm ra vẻ không quen biết Thiết Ma Lặc, khép nép làm lễ, nói “Té ra người là khách mới tới, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh”.

Thiết Ma Lặc chỉ đành lộng giả thành chân, đáp lễ nói tiểu nhân họ Vương tên Tiểu Hắc, từ dưới quê lên, nhờ cậy người đồng hương. Người nhà quê không biết lễ mạo, tiểu thư, người đừng trách”.

Nhiếp Ẩn Nương nói “Vị Vương thư thư này của bọn cháu võ công cũng rất cao minh, tỷ ấy thường tới đây chỉ cho bọn cháu, các người có tỷ thí với nhau không?”. Lư phu nhân từ sau khi hai cô gái nhỏ ra vẫn không nói với Thiết Ma Lặc, lúc ấy chợt nói chen vào “Vị Vương tiểu thư này là con gái cưng của Lỗ quốc công Vương công gia húc Bá Thông, Vương công gia và Tiết đại nhân Nhiếp đại nhân là nhất diện chi thân, cũng đều có tình thông gia. Vương tiểu thư thân phận ngàn vàng, nhưng rất hòa nhã, đối xử với người dưới rất có lễ mạo”.

Mấy câu ấy của Lư phu nhân thật ra là chỉ rõ thân phận của Vương Yến Vũ, tiện nhắc cho Thiết Ma Lặc phải cẩn thận để ý, Thiết Ma Lặc nghe xong, nghĩ thầm “Té ra Vương Bá Thông đang ở Trường An, vả lại còn được An Lộc Sơn phong tước, làm tới Quốc công gì đó rồi. Nói như thế thì Vương Yến Vũ cũng chưa từng khuyên cha cô ta rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao”.

Vương Yến Vũ cười nói “Đa tạ Lư ma ma khen ngợi, có điều lời bà có chỗ không đúng. Không sai, ta đối với mọi người không chia trên dưới, nhưng cũng phải xem người nào đối xử tốt với ta thì ta mới tốt với y”. Lúc nói câu ấy, không biết là cố ý hay vô ý, liếc Thiết Ma Lặc một cái.

Lúc ấy Nhiếp Ẩn Nương còn lảng nhảng đòi Thiết Ma Lặc và Vương Yến Vũ hai người tỷ võ, Thiết Ma Lặc nghe câu nói của Lư phu nhân bèn làm ra vẻ sợ sệt, nói “Té ra là một vị tiểu thư, tiểu nhân chỉ

là một người nhà quê, làm sao dám tỷ thí với tiểu thư?”.

Vương Yến Vũ cũng cười nói “Người đừng nghe hai đứa nhỏ này nói bậy, mấy chiêu công phu mèo què của ta chơi đùa với trẻ con thì được, làm sao dám tỷ thí với bậc tráng sĩ?”.

Nhiếp Ân Nương thấy bai người đều không chịu, cảm thấy thất vọng, cô ta hơi lớn hơn, không muốn lằng nhằng nữa, nhưng Tiết Hồng Tuyền lại nhất định không chịu thôi, lại kéo Vương Yến Vũ nói “Tỷ không chịu tỷ thi thì thôi, lần trước tỷ ưng thuận dạy công phu điểm huyết cho bọn muội, bây giờ dạy được chưa?”.

Vương Yến Vũ nói “Hôm nay ta chỉ tới xem các người luyện kiếm thế nào thôi, lần trước không phải ta đã nói rồi sao, muốn học điểm huyết, trước tiên đầu ngón tay phải có kinh lực, cũng phải biết vận dụng nội kinh thế nào mới được. Chuyện đó đợi lúc nào kiếm thuật của các người đã luyện đủ mới có thể học thêm điểm huyết. May mà các người đã có vị thúc thúc đây, các người cứ bảo y chỉ dạy thêm về pháp môn vận kinh sử kiếm”.

Lư phu nhân cũng nói “Hồng Tuyền, người không được lằng nhằng với Vương tiểu thư nữa, người nhìn đấy, đã sắp tới rồi, người mà còn không chịu về, ta cũng không còn cách nào trả lời với mẹ người đâu”.

Vương Yến Vũ nói theo “Đúng đấy, người còn không nghe lời Lư ma ma về nhà đi, hôm nay ta cũng có việc, không ở đây với các người lâu hơn được nữa”.

Nhiếp Ân Nương vội nói “Vương thư thư, lúc nào người lại tới?” Vương Yến Vũ nói lúc nào ta muốn tới thì tới, chỉ cần ta thích ai thì tự nhiên ta sẽ tới gặp y, biết đâu ngày mai ta lại tới thăm các người đấy”. Lúc nàng nói câu ấy, lại không biết là có ý hay vô ý, lại liếc Thiết Ma Lặc một cái.

Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, nhất thời ngẩn ra, lại quên mất đưa tiễn Vương Yến Vũ. Vương Yến Vũ bước đi hai bước, lại quay đầu như cười mà không phải là cười nói “Bao nhiêu năm nay chỉ thấy mọi người từ Trường An trốn đi, rất ít gặp người tới Trường An. Vương tướng công, khó được người tới Trường An lúc này. Bên ngoài hỗn loạn, người nên cẩn thận một chút mới hay. Đáng tiếc hiện ta phải đi, ta rất muốn hỏi thăm người về tình hình ngoài Trường An đấy”.

Lư phu nhân ngấm ngấm hoảng sợ, nghĩ thầm “Chẳng lẽ cô ta đã nhìn thấy chỗ sơ hở?”. Nhiếp Ân Nương cướp lời nói “Vương thúc thúc đã nói với muội, y không đi ngay đâu. Vương thư thư, ngày mai người cứ tới đây”.

Thiết Ma Lặc chỉ dành khách khí với nàng vài câu, xin nàng hẹn ngày, Vương Yến Vũ cười nói “Lúc nào ta muốn tới thì tự nhiên sẽ tới”, nói xong tự mở cửa vườn hoa bước ra. Xem ra nàng là khách thường xuyên của hai nhà Tiết Nhiếp, đã quen thuộc tới mức không cần câu nệ lễ nghi.

Vương Yến Vũ đi xong, Lư phu nhân cũng dắt Tiết Hồng Tuyền về, hai nhà họ kề nhau, có cửa ngách thông với nhau, rất tiện lợi, Lư phu nhân không tiện nói gì với Thiết Ma Lặc nữa, nhưng bà không sao yên tâm, lúc bước ra khỏi cửa ngách, cố ý cao giọng nói “Đi mau đi!” tựa hồ giục giã con gái, nhưng Thiết Ma Lặc đương nhiên biết đó là bà nói với mình.

Thiết Ma Lặc lòng rối như tơ vò, nghiền ngẫm về lời của Vương Yến Vũ nói với y lúc nãy một lượt, nghĩ thầm “Cô ta đã nói là không muốn gặp mình, hay là cô ta nói là sẽ tới đây, còn nữa, cô ta bảo mình cẩn thận, đó là có ý gì, xem ra đó hoàn toàn không phải là lời dạn dò tầm thường”.

Lão quản gia nhà Nhiếp gia ân cần chiêu đãi, tối hôm ấy chuẩn bị cho Thiết Ma Lặc một mâm rượu tiếp phong thịnh soạn lấy thân phận người dưới hầu hạ y, Thiết Ma Lặc cảm thấy rất áy náy, kéo y cùng ngồi xuống uống rượu luôn miệng tôn xưng y là “Lão bá”, người quản gia kia lúc đầu nơm nớp không yên, nhưng thấy Thiết Ma Lặc rất hòa nhã, hoàn toàn không làm ra vẻ, uống vài chén cũng bạo dạn lên dần.

Thiết Ma Lặc thấy y đã ngà ngà say, cũng dần dần nói nhiều hơn, bèn hỏi y “Tiểu thư các người đúng là hổ nữ tướng môn, anh hùng khấn yếm, khó mà được người mới bấy nhiêu tuổi đầu như cô ta, không biết vì sao luyện được kiếm pháp như thế? Nhiếp tướng quân nam chinh bắc chiến, chắc không ở nhà thường?”. Viên quản gia nói “Nói ra thì đây là một chuyện lạ, kiếm thuật của tiểu thư bọn ta không phải do cha cô ta dạy. Năm cô ta ba tuổi, chơi đùa trước cổng, có một ni cô đi qua nhìn thấy, bèn vào cầu kiến phu nhân, phu nhân tưởng bà ta hóa duyên, nào ngờ bà ta nói: Vị tiểu cô nương này cần

cốt rất tốt, ta muốn thu làm đệ tử, phu nhân đương nhiên không chịu, ni cô kia nói: Người không chịu ta cũng bắt đi. Quả nhiên tối hôm ấy, cửa nẻo đóng chặt, tiểu thư còn ngủ chung giường với phu nhân mà nửa đêm mất tích.

Phu nhân khóc tới mức chết đi sống lại, qua mấy hôm lão gia trở về, nghe phu nhân kể lại, y hỏi rõ tướng mạo ni cô rồi an ủi phu nhân: Vị ni cô ấy là cao nhân ngoài đời, có mời cũng không mời được, bà ta đã chịu thu Ân Nương làm đồ đệ, như thế là phúc cho Ân Nương, cô khóc cái gì?”.

Thiết Ma Lặc nghe tới đó vội hỏi “Người có biết pháp hủ của ni cô ấy không”. Lão quản gia nói “Chủ nhân của tiểu nhân không nói, nhưng theo khẩu khí thì chắc người đã biết lai lịch của ni cô ấy, có điều tiểu nhân không dám hỏi han, qua năm năm, tiểu thư tám tuổi, ni cô ấy mới đưa tiểu thư về, nghe nói ni cô ấy đã thoát thai hoán cốt cho cô ta, rèn luyện được căn bản, có thể tự luyện võ rồi. Sau đó cứ khoảng một năm ni cô kia lại tới một lần, thái độ của phu nhân đối với bà ta khác hẳn, lần nào bà ta tới cũng đưa vào phòng trong đích thân khoản đãi, ta tuy là quản gia, nhưng cũng không được gặp mặt bà ta”.

Thiết Ma Lặc hỏi “Vậy kiếm thuật của Tiết cô nương cũng là do lão ni cô ấy dạy phải không?”. Viên quản gia nói “Ta cũng từng nghe Tiết cô nương gọi ni cô ấy là sư phụ, có điều Tiết cô nương từ nhỏ đến lớn sống trong nhà Tiết gia, chưa từng nghe nói bị mất tích, có lẽ cô ta gọi theo tiểu thư bọn tiểu nhân thôi. Hai nhà này mấy năm gần đây mới làm láng giềng với nhau. Thiết Ma Lặc nói “Hai vị cô nương nhỏ này giống hệt chị em ruột”. Viên quản gia nói “Hong Tuyền cô nương thông minh lanh lợi, vợ chồng Tiết tướng quân rất thương yêu cô ta”. Thiết Ma Lặc cười nói “Cha mẹ đương nhiên thương yêu con cái, chuyện đó cần gì phải nói!”. Viên quản gia đã có mấy phần tửu ý, hạ giọng nói “Vương tướng công, người không phải người ngoài, nói cho người biết cũng không hề gì, cô gái nhỏ ấy không phải là con ruột của Tiết tướng quân, nghe nói cha cô ta vốn là một viên quan của nhà Đường, bị đương kim hoàng thượng ngầm ngầm hại chết, lúc ấy hoàng thượng còn là Tiết độ sứ ba trấn, Tiết tướng quân là thuộc hạ của y, cô nương nhỏ này còn chưa đầy một tuổi. Tiết tướng quân thấy đứa nhỏ mồ côi này đáng thương bèn cầu tình với hoàng thượng xin mang cô ta về nuôi. Ái chà, chuyện này vốn không nên nói ra, người biết rồi

thì đừng nói với người khác đấy”. Thiết Ma Lặc nói “Lão bá yên tâm, ta sẽ thủ khẩu như bình, nhất định không tiết lộ ra nửa câu”. Viên quản gia đời nào biết được Thiết Ma Lặc còn hiểu rõ ràng tường tận về thân thế và tào ngộ của cô nương nhỏ vốn tên là Sử Nhược Mai hiện có tên là Tiết Hồng Tuyền này hơn y. Thiết Ma Lặc thấy thái độ của Lư phu nhân đối với Tiết Hồng Tuyền đã sớm hoài nghi Tiết Hồng Tuyền là con của bà, bây giờ lại càng có chứng cứ xác thực. Bữa cơm ấy ăn suốt một giờ, Thiết Ma Lặc muốn biết tình hình của hai nhà Tiết Nhiếp, cũng đã nghe ngóng khá rõ ràng nhiều điều, có điều y chưa hỏi tới chuyện Lư phu nhân để bà không bị nghi ngờ. Sau bữa cơm, đã gần canh hai, viên quản gia kia dắt Thiết Ma Lặc vào phòng nghỉ ngơi.

Thiết Ma Lặc ở trong một gian phòng gần vườn hoa, theo quy củ nhà quan, trong ngoài cách biệt, phòng khách cách chỗ ở của gia quyến nhà họ Nhiếp mấy lớp cửa, khoảng cách cũng xa, viên quản gia đón tiếp y như khách quý, sợ y cần người hầu hạ, đích thân tới hầu y, Thiết Ma Lặc ở lầu trên, y ở lầu dưới.

Thiết Ma Lặc trong lòng không yên, làm sao ngủ được, nghĩ thầm “Lư phu nhân không chịu rời khỏi đây, lại không cho mình tới cứu, mình có nên ở lại đây không? Không ngờ Vương Yến Vũ cũng là khách quen thường lui tới hai nhà này, mình ở đây đã bị cô ta biết, chỉ e ở lại sẽ gặp phiền phức”. Thiết Ma Lặc đã sớm tin Vương Yến Vũ không hại y, y không sợ nàng mặt báo, mà là sợ nàng lẳng nhăng. “Không Không Nhi nhờ mình báo tin cho dưỡng Đoàn, dưỡng Đoàn sớm muộn gì cũng tới đây, nếu mình rời khỏi đây, lại càng không dễ gặp y”. Lại nghĩ “Lư phu nhân nói sắp tới sẽ có chuyện lớn phát sinh nhưng không biết là chuyện gì? Chẳng bằng mình cứ lại thêm vài hôm, nếu bà cần giúp đỡ, mình có thể ra sức cho bà”.

Thiết Ma Lặc đang nghĩ ngợi, ngần ngừ không quyết, chợt nghe ngoài cửa có một tiếng két, hai cánh cửa mở ra, để lộ một khuôn mặt thiếu nữ, chính là Vương Yến Vũ lén tới gặp y sớm hơn y đoán nhiều.

Thiết Ma Lặc giật nảy mình, ấp úng nói “Cô, cô, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại tới đây?”. Vương Yến Vũ cười nói “Người yên tâm, không ai nhìn thấy ta đâu, lão quản gia đã say mềm, ta chưa yên tâm còn điểm vào Thụy huyết của y, mặt trời chưa lên cao thì y hoàn toàn chưa tỉnh dậy.

Thiết Ma Lặc nói “Cô có chuyện gì thì sáng mai tới không được sao, ái chà, cô không hiểu ý ta”. Vương Yến Vũ ngẩn ra, trên mặt chợt đỏ bừng chì chiết “Té ra ngươi là ty hiềm chuyện nam nữ à? Hừ ngươi coi ta là hạng người nào, ta tuy xuất thân lục lâm nhưng cũng không phải loại nữ nhân hạ tiện đâu!”.

Wương Yến Vũ nói thế, Thiết Ma Lặc lại đỏ mặt, đành mở cửa cho nàng vào. Vương Yến Vũ ngồi xuống, vẫn chưa hết tức giận rất lâu rất lâu cũng không nói gì.

Thiết Ma Lặc tạ lỗi nói “Vương cô nương, ta là thật lòng thôi, không biết ăn nói, cô đừng trách, ta chỉ sợ chúng ta đi lại quá thân mật thế này Triển đại ca biết được lại hiểu lầm. Ồ, Triển đại ca tìm cô khắp nơi, cô có biết không?”.

Wương Yến Vũ mày liễu dựng lên, nói “Chuyện của ta không cần người quản. Nhưng chuyện của người, người phải suy nghĩ một chút đấy. Hừ, nếu ta không nữ không nhìn thấy người gặp tai họa thì ta không tới đây đâu. Người cho rằng ta muốn gặp người à? Người yên tâm, qua đêm nay rồi ta hoàn toàn không gặp lại người nữa đâu.

Thiết Ma Lặc nói “Ta có chuyện gì nguy hiểm? Chẳng lẽ có người biết ta đang ở Trường An, báo lại cho An tặc à?”.

Wương Yến Vũ nói “An lộc Sơn hiện đang tự đắc vì làm được hoàng đế, ở trong cung làm chuyện trên trời dưới đất không lo tới chuyện gì cả. Sợ là sợ có người khác muốn làm hại người thôi? Ta hỏi người trước đã, người tới Trường An làm gì?”.

Thiết Ma Lặc nói “Tới xem ma quỷ múa may ở Trường An?”. Vương Yến Vũ nói “Ta biết người sẽ không nói thật với ta, nhưng ta cũng đoán được một hai phần, đây không phải là vua Đường phái người tới hành thích An Lộc Sơn chứ?” Vương Yến Vũ tự cậy là thông minh, nhưng lần này thì nàng đã đoán sai.

Thiết Ma Lặc nói “Ừa, té ra cô sợ ta không tự lượng sức mình, như con thiêu thân tự lao đầu vào chỗ chết sao?”.

Wương Yến Vũ nói “Có một người không biết người có quen không, ba mươi năm trước là một đại ma đầu tiếng tăm sánh ngang với Triển Long Phi sư phụ ta, là Thất bộ truy hồn Dương Mục Lao”.

Câu ấy vừa buông ra, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đột nhiên biến sắc, hai mắt cơ hồ tóe lửa, giận dữ hỏi “Dương Mục Lao à? Lão ma đầu ấy vẫn còn sống à?”.

Vương Yến Vũ giật nảy mình, nói “Xin hỏi người là kẻ thù của y à? Chẳng trách mấy lần y hỏi thăm cha ta về người”.

Thiết Ma Lặc định thần, vội hỏi “Lão ma đầu ấy hiện ở đâu?”. Vương Yến Vũ nói “Y ở bên cạnh An Lộc Sơn, An Lộc Sơn đã lấy lễ mời y về làm Tổng quản đại nội. Hôm trước y còn nói chuyện với cha ta về người”. Thiết Ma Lặc nói “Ừ, y nói những gì? Có phải là muốn hại chết ta không?”.

Vương Yến Vũ nói “Theo khẩu khí của y, thì quả thật y rất muốn hại người. Y nói, y nói... ờ, tóm lại là không có gì hay, người phải thật cẩn thận đấy. Y đã biết người ly khai vua Đường, y cũng đang đoán là người tới Trường An”. Nguyên là trong hai hôm ấy Dương Mục Lao bàn bạc về Thiết Ma Lặc với Vương Bá Thông, vừa khéo có Vương Yến Vũ bên cạnh, lúc Vương Bá Thông nói tới việc đại phá núi Phi Hổ, Dương Mục Lao bên đập bàn nói “Đáng tiếc, đáng tiếc, người đã giết Đậu gia ngũ hổ, tại sao lại nhỏ cở không nhỏ rể, để thằng con hoang của Thiết Côn Luân chạy thoát”. Vương Bá Thông nói Lúc ấy vì nể mặt Không Không Nhi, sau này hối hận đã không còn kịp nữa, thằng tiểu tử ấy theo Ma kính lão nhân học được một thân võ nghệ, chuyện gì cũng đối đầu với ta”. Dương Mục Lao nói “Vương huynh cũng không cần lo lắng phiền não, thằng tiểu tử ấy thì ta cũng không tha được. Nghe nói y bị vua Đường đuổi đi, ta ngờ đó là khổ nhục kế. Vương Bá Thông nói “Khổ nhục kế à? Chẳng lẽ y dám tới đầu hàng hoàng thượng chúng ta?”. Dương Mục Lao nói “Hoặc giả không dám giả đầu hàng, nhưng có thể trà trộn vào Trường An, âm mưu hành thích”. Vương Bá Thông nói “Thủ hạ của ta có rất nhiều người biết y, ta bảo họ để ý dò xét là được. Chỉ là nếu tra xét ra được hành tung của y, thì còn phải được đại huynh đích thân xuất thủ mới xong”. Vương Yến Vũ vì sợ nhắc tới chuyện cũ ở núi Phi Hổ, lại sợ Thiết Ma Lặc càng căm thù cha nàng, nên không thuật lại chi tiết cuộc đối thoại ấy.

Vương Yến Vũ đang sợ Thiết Ma Lặc đi hành thích An Lộc Sơn, chạm trán Dương Mục Lao, lúc ấy mới không sợ hiềm nghi, tới báo tin cho y, khuyên Thiết Ma Lặc rời khỏi Trường An. Nào ngờ Thiết Ma Lặc nghe xong lại dùng dùng nổi giận, đập bàn chửi “Được lắm, y muốn lấy mạng ta, ta cũng đang muốn lấy mạng y đây!”.

Sở dĩ Thiết Ma Lặc lại giận dữ như thế vì Dương Mục Lao chính là kẻ thù giết chết cha y. Hai mươi lăm năm trước, lúc Thiết Côn

Luân còn làm Yên Sơn vương, có một hôm có một người khách tìm tới sơn trại của y, người khách ấy chính là Dương Mục Lao. Y với Thiết Côn Luân tuy không biết nhau nhiều, nhưng vì đôi bên đều ngưỡng mộ võ công của đối phương, nên lần ấy Dương Mục Lao tới, Thiết Côn Luân bèn mở tiệc chiêu đãi.

Rượu đến lúc ngà ngà, hai vị đại sư võ học này cũng không tránh khỏi bàn luận về võ công, Dương Mục Lao nói “Thiết huynh, công phu ngoại gia của người đăng phong tháo cực, về chưởng lực đã gặp đối thủ chưa?”. Thiết Côn Luân nói “Lão huynh có hiệu là Thất bộ truy hồn thủ, trước mặt lão huynh thì ta phải thua rồi”. Ý ở ngoài lời là luận về chưởng lực thì anh hùng thiên hạ chỉ có Dương Mục Lao mà thôi.

Dương Mục Lao hô hô cười rộ, nói “Thiết huynh quá khen rồi, chúng ta một người là chưởng lực ngoại gia, một người là chưởng lực nội gia, chỉ sợ khó phân cao thấp”. Thiết Côn Luân tự nhận là không bằng, còn Dương Mục Lao chỉ nói là “khó phân cao thấp” ngữ khí hiển nhiên cao ngạo hơn Thiết Côn Luân nhiều.

Thiết Côn Luân tự nhận không bằng, đó chẳng qua là lời khiêm nhường, lúc ấy có hơi rượu, bèn khích Dương Mục Lao tỷ thí. Nào ngờ Dương Mục Lao có ý tới để khích y tỷ thí.

Thiết Côn Luân nói ra hai chữ “tỷ thí” trước, chính hợp ý y, nhưng y còn cố ý cau mày, nói “Sở học của chúng ta khác nhau, vốn nên giúp đỡ nhau, nhưng ta lại có chút lo lắng. Thiết huynh, ngoại gia chưởng lực của người chí mãnh chí cương, mà nội gia chưởng lực của tiểu đệ cũng có công phu mấy mươi năm, ta không dám khoe khoang, chứ đến nay vẫn chưa gặp đối thủ. Nếu có lỡ tay, tiểu đệ bị thương thì cũng thôi. Nhưng nếu lão huynh bị thương, thì coi sao được?”. Thiết Côn Luân đã ngà ngà say, nghe y nói thế càng không thoải mái, lập tức hô hô cười rộ nói “Lão huynh không việc gì phải lo lắng, từ lâu đã ngưỡng mộ Thất bộ truy hồn chưởng của lão huynh, tiểu đệ còn muốn tỷ thật sự. Đừng nói là bị thương, cho dù bị người truy hồn thật, ta cũng quyết không cảm hận người”.

Lúc ấy hai người tỷ võ trước tiệc, đầu mục lớn nhỏ trên sơn trại đứng chung quanh, đều im phăng phắc xem, chỉ thấy Thiết Côn Luân quát tháo như sấm, mỗi chưởng đánh ra, ngói trên nóc nhà rơi xuống, vách tường dường như cũng bị chấn động, Dương Mục Lao thì khí định thần nhàn, thân theo chưởng chuyển, mỗi chưởng phát ra nhất

định là di động một bước, hoặc tới hoặc lui, hoặc qua hai bên, chiêu thức khác nhau, liên tiếp thay đổi, chưởng lực phát ra không hề có tiếng gió nhưng những người đứng gần đều cảm thấy có một luồng tiếm lực ép tới, bất giác đều lùi lại phía sau, những bậc hành gia có mặt đều đã nhận ra, luận về công lực thì hai người đều đã đạt tới mức đăng phong tháo cực, nhưng Dương Mục Lao lấy bộ pháp linh hoạt mà hóa giải lực đạo của đối phương, thì có chút xảo kinh, vì thế tựa hồ cũng chiếm được một chút tiện nghi. Đôi bên qua lại bảy chưởng, Dương Mục Lao xoay người một cái, lật tay vỗ ra, song chưởng chợt khựng lại, chỉ thấy hai người đều mồ hôi như mưa, qua một lúc Thiết Côn Luân cười nói “Tiểu đệ may mà chưa bị truy hồn, chúng ta có thể dừng tay chưa?”. Dương Mục Lao nói “Lão huynh tiếp được bảy chưởng của ta, đôi bên đều chưa thụ thương, thì không cần miễn cưỡng so thắng bại nữa”.

Bọn đầu mục bên ngoài thở phào, đều cảm thấy kết thúc thế này thì đôi bên đều có thể diện, không ngờ trong chớp mắt đôi bên thu chưởng về, chợt nghe Thiết Côn Luân gầm lớn một tiếng, nhảy ra ngoài một trượng. Dương Mục Lao làm ra dáng vẻ giật nảy mình, kêu lên “Thiết huynh, người sao thế? Bị thương ở đâu? Tiểu đệ có thuốc đây” Thiết Côn Luân một chiêu Lý ngư đả đỉnh lật người lại, hai mắt trợn tròn quát “Dương Mục Lao, người đừng vờ vĩnh! Đợi ta trị thương xong, sẽ tìm người lãnh giáo công phu chân thực!”. Tuy y vẫn còn có thể đứng lên, nhưng nghe thanh âm trung khí không đủ, rõ ràng đã bị nội thương.

Bọn đầu mục bên ngoài nhìn thấy rõ hai người công lực tương đương mà Thiết Côn Luân lại đột nhiên bị trọng thương một cách kỳ lạ, lại theo khẩu khí của y, bất giác đều nghi ngờ y bị Dương Mục Lao ám toán, lúc ấy có mấy người bộ hạ trung thành rút binh khí ra, chỉ vào Dương Mục Lao mắng nhiếc.

Dương Mục Lao cười nhạt nói “Thiết huynh, người nói gì? Những lời người nói lúc này có còn nhớ không”. Thiết Côn Luân vung tay nói “Để y đi, không cần các người trả thù cho ta!”.

Dương Mục Lao còn cố ý thở dài, nói “Thiết huynh, ta nhất thời lỡ tay, vô cùng hối hận, không ngờ người lại coi ta là kẻ thù, ta không còn cách nào, đành phải đi thôi. Mong người sớm trị thương cho lành, ta sẽ lại tới thỉnh giáo”.

Thiết Côn Luân luyện công phu Kim chung tráo, bọn đầu mục còn cho rằng y chỉ bị thương nhẹ, đoán là không có chuyện gì lớn, nào ngờ đêm ấy y lúc nóng lúc lạnh, từ đó nằm liệt giường không dậy nổi, càng không thể đích thân tìm Dương Mục Lao báo mối thù một chưởng ấy.

Nguyên là y và Dương Mục Lao công lực tương đương, nhưng Dương Mục Lao luyện chưởng lực nội gia, lúc đôi bên đồng thời thu chưởng, chưởng lực dương cương của Thiết Côn Luân đã thu về nhưng Dương Mục Lao lại ngấm ngầm phát ra một luồng ám kinh, sau khi thu chưởng, kinh lực còn chưa tiêu tan, đột nhiên thừa lúc không đề phòng đánh tới, phá công phu Kim chung tráo của Thiết Côn Luân, lại đả thương mạch Tam tiêu của y. Đó có thể nói là “ám toán”, nhưng lại không phải ám toán rõ ràng, vì đó là chỗ ảo diệu trên chưởng lực của y, nên lúc ấy Thiết Côn Luân chỉ đành tự trách mình quá sơ ý, quá coi y là bạn bè, nên bị thua thiệt mà không nói được.

Sau khi Thiết Côn Luân chết, bộ hạ của y đương nhiên muốn báo thù, cho kỵ mã túa đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng không biết Dương Mục Lao đã đi đâu. Quan quân lại nhân lúc Thiết Côn Luân chết, mấy người đại đầu mục ra ngoài đuổi theo kẻ thù, thừa cơ tấn công sơn trại, đáng thương cơ nghiệp mấy mươi năm kinh dinh của Thiết Côn Luân tại Yên Sơn một sớm bị hủy diệt, mà Thiết Ma Lặc cũng trở thành con mồ côi, về sau mới được Đậu gia nhận làm nghĩa tử.

Người tấn công sơn trại là Tổng quản Hành binh U Châu Tì Bình, sau đó bộ hạ của Thiết Côn Luân mới biết nguyên là Dương Mục Lao đã nhận lời Tô Bình nhờ tới ám toán Thiết Côn Luân, Tô Bình lập được công ấy được thăng quan ba cấp, chuyện không cần nói, nhưng chẳng qua cũng chỉ đắc ý được vài năm, về sau Đậu Lệnh Khản nghĩa phụ của Thiết Ma Lặc suất lĩnh lâu la tấn công U Châu, cuối cùng giết chết Tô Bình, tính ra cũng là trả được một nửa mối thù của Thiết Côn Luân, đó cũng là lý do tại sao Thiết Ma Lặc coi Đậu Lệnh Khản như cha ruột.

Dương Mục Lao vẫn không biết đang ở đâu, đó đương nhiên là vì Thiết Côn Luân giao du rất rộng, y sợ bạn bè của Thiết gia tìm tới trả thù, nên im hơi dấu vết. Đậu gia thì vì tranh giành ngôi minh chủ lục lâm với Vương gia, cũng không rảnh để tìm y.

Thiết Côn Luân có giao tình thân thiết với Ma kính lão nhân, lúc

lâm chung từng dặn thuộc hạ phải đưa con tới chỗ Ma kính lão nhân học võ để báo thù, nhưng vì Ma kính lão nhân hành tung vô định, hơn mười năm sau Thiết Ma Lặc và Đoàn Khuê Chương tình cờ gặp Nam Tề Vân ở Trường An, mới được Nam Tề Vân dẫn dắt vào sư môn, lúc ấy trại Phi Hồ đã bị Vương Bá Thông tiêu diệt.

Thiết Ma Lặc theo Ma kính lão nhân tám năm, trong năm năm đầu, Ma kính lão nhân có một người bạn từ Đột Quyết (tức vùng Tân Cương và Thanh Hải hiện nay) về, theo y nói thì Dương Mục Lao đã chết ở Đột Quyết, vả lại y còn từng tham gia lễ tang của Dương Mục Lao, vị bằng hữu này chính là Huyền Không tử, một trong Võ lâm thất kỳ, Ma kính lão nhân và Thiết Ma Lặc đều tin y quyết không đơm đặt, nên Thiết Ma Lặc sau khi nhập môn, vẫn canh cánh không quên việc báo thù cho nghĩa phụ, nhưng lại cho rằng kẻ thù của cha ruột mình đã chết, về căn bản không sao trả thù.

Nào ngờ bây giờ Vương Yến Vũ nói Dương Mục Lao vẫn chưa chết, vả lại còn đang là Tổng quản đại nội của An Lộc Sơn! Ký ức bi thảm được khơi dậy, Thiết Ma Lặc không kìm được trong lòng đau xót, nước mắt rơi xuống lã chã, hình bóng cha y hiện ra, đáng vẻ phần nộ, khuôn mặt u uất, đau xót dần dò lúc lâm chung...

Ngọn lửa thù hận lại bùng lên trong lòng, Thiết Ma Lặc nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Dương Mục Lao đang ở đây à? Tốt lắm, y ở đây thì ta lại không rời Trường An?”. Vương Yến Vũ giật nảy mình, nói “Ma Lặc, ta không biết người và Dương Mục Lao có thù oán gì, nhưng ta đã chính mắt nhìn thấy công phu Miên chương kích thạch của y, hôm ấy y bộc lộ thân thủ trước mặt An Lộc Sơn và rất nhiều võ sĩ trong Ngự hoa viên, mười mấy hòn đá to bằng cái đầu, y nói chỉ đánh nát một viên ở giữa, nói xong khẽ vỗ ra một chương, hòn đá ấy vẫn bất động, nhưng sau đó y bảo người ta bưng ra, quả nhiên hình thù bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn nhưng bên trong đã nát bét như bột. Ồ, xem ra công phu ấy của y không kém gì sư phụ ta, Ma Lặc, ta không phải coi thường công phu của người, nhưng sợ là, sợ là...”.

Thiết Ma Lặc là hành gia võ học, đương nhiên biết sự lợi hại của công phu Miên chương kích thạch ấy, nghĩ thầm “Từ đó mà nhìn thì chương lực nội gia của lão ma đầu này quả thật không thể coi thường, nếu một chương đập xuống đánh nát toàn bộ tảng đá thì còn dễ, bây giờ y có thể theo như lòng muốn, tùy ý đánh viên đá ở giữa, chương

lực nội gia này đã đạt tới mức đăng phong tháo cực rồi!”.

Nhưng Thiết Ma Lặc tuy hoảng sợ, vẫn dần giọng nói “Cho dù y là đá, ta là trứng, ta cũng phải chọi nhau với y một phen”. Vương Yến Vũ dịu dàng nói “Ma Lặc, xem ra ngươi có mối thù không đội trời chung với y, lẽ ra ta không nên khuyên ngươi, nhưng có câu Còn được non xanh đó, Lo gì thiếu củ đũa, ta không dám nói ngươi bỏ qua, nhưng ở Trường An hiện nay thì ngươi tay lẻ khó võ, mà bè cánh của y thì rất đông”.

Thiết Ma Lặc nhìn nàng một cái, thấy nàng dáng vẻ lo sợ hiện ra ngoài mặt, đâu có gì giống với con gái kẻ thù? Quả thật giống như một người chị em gái quan tâm tới y, trong lòng vô cùng cảm động, nhất thời không nói nên lời.

Vương Yến Vũ nói tiếp “Ma lặc, cho dù ngươi hận ta cũng được, ta vẫn không nỡ nhìn thấy ngươi bị tổn thương chút gì, nếu ngươi muốn tiếp tục ở lại Trường An thì ta chỉ xin ngươi một chuyện, xin ngươi đừng một mình mạo hiểm, đi hành thích An Lộc Sơn”. Thiết Ma Lặc hiểu rất rõ ý nàng, nàng không dám khuyên Thiết Ma Lặc bỏ qua chuyện trả thù, mà chỉ muốn y đừng vào cung hành thích, như thế đương nhiên không có cơ hội mà chạm trán Dương Mục Lao.

Thiết Ma Lặc nói “Được, ta ưng thuận. Ta quyết không một mình đi hành thích là được. Trời sắp sáng rồi, cô đi đi!”.

Vương Yến Vũ ánh mắt đầy vẻ u oán, mỉm cười buồn rầu, nói “Ma Lặc, ngươi không cần đuổi ta, ta cũng phải đi rồi, ngươi yên tâm, trở đi ta không bao giờ một mình tới gặp ngươi nữa đâu. Nói xong bèn nhảy qua cửa sổ không quay lại nữa.

Thiết Ma Lặc không kìm được dựa vào song cửa, nhìn theo bóng nàng mất hút trong đêm sâu.

Đúng là: *Chim én qua rèm đi lại tới, Đáng thương yêu hận vẫn chưa tiêu.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.